

Era jo sol en un vagó de tren, voltat de llibres. Com alguns crítics, en mig obria, sense tallar, els dos primers fulls, i sense llegir-ne res, els llançava per la finestrella. –Teniu, pagesos, vaques, carrilaires, cabres, llenyataires, motoristes i rentadores! No els llegireu, ni tampoc no us ajupireu a collir-los. A baix la grafomania! ¿Què cal llegir? ¿Per què tant de llibre mort a la fossa de la biblioteca? Versailles i metròmans, ¿qui us fa escriure en comptes de viure? Novel·listes i romançaires, ¿no us adoneu que resteu curts, i que la vostra miopia és progressiva? ¿Qui us enganya, poetes i prosistes, càndids i babaus, a aplegar les vostres cuites en llibres complets i espessos, on hi és tot, i massa, abans que us plorin les amigues i que us persigni la deessa? ¿Tanta és la vostra follia, que encomaneu el taüt en vida i us hi estireu voltats de violes i d'englantines? Pugeu al tren amb mi, i, manuscrit darrere manuscrit, llibre darrere llibre, escampem-ne els fulls al vent fumós. Ja a la frontera, passarem, d'amagat dels duaners, plantes i animals fòssils, ocells embalsamats i urnes amb cendres de prestigi. Això és ben retribuït, i els historiadors de les lletres, necròfags, us esmentaran a les biografies. Vindreu, tantost, en una vila que conec. Contempleu, amb mi, com s'esfullen els tints del capvespre i la tornada dels navilis, molls de benèvoles escumes. Veurem el pas al·lucinant dels qui carbonen en boscatges fabu-

Estaba solo en un vagón de tren, rodeado de libros. Como algunos críticos, medio abría, sin cortar, las dos primera hojas, y, sin leer nada, los tiraba por la ventanilla. ¡Tomad, payeses, vacas, ferroviarios, cabras, leñadores, motoristas y lavanderas! No los leeréis, ni siquiera os agacharéis para cogerlos. ¡Abajo la grafomanía! ¿A quién hay que leer? ¿Por qué tanto libro muerto en la fosa de la biblioteca? Versailles y metrómanos, ¿no veis que os quedáis cortos, y que vuestra miopía es progresiva? ¿Quién os engaña, poetas y prosistas, cándidos y babiecas, para que reunáis vuestras cuitas en libros completos y espesos, en los que está todo, y demasiado, antes de que las amigas os lloren y la diosa os persigne? ¿Tanta es vuestra locura que encargáis el ataúd en vida y os tendéis en él rodeados de violas y englantinas? Subid conmigo al tren, y, manuscrito tras manuscrito, libro tras libro, dispersad las hojas en el viento fumoso. Una vez en la frontera, pasaremos, a escondidas de los aduaneros, plantas y animales fósiles, pájaros embalsamados y urnas con cenizas de prestigio. Esto está bien retribuido, y los historiadores de las letras, necrófagos, os mencionarán en las biografías. Vendréis, luego, a una villa que conozco. Contemplaréis, conmigo, cómo se deshojan los tintes del atardecer y el regreso de los navíos, mojados de benévolas espumas. Veréis el paso alucinante de los que

losos i les noies com cremen herbes oloroses i embriuxades, als caps de rec. De nit alçarem, alt, el botell, i parlarem de la llibertat de la vida i de l'amor tot esperant que algú, màgic, heroi o bandoler, faci la feina. I quan l'Ogre ens demanarà el salconduit, ens cobrirem amb els llençols dels fantasmes. La carn del poeta és tendra, i els ullals s'afinen a la claror de les esteles. Escàpols de les tenebres, pujarem al cim del Puig, a punta de sol, i contemplarem la naixença enrosada de les Illes enmig de boires i de vapors blavoses, talment com si fos la nostra naixença. Invocarem el Pare, i li demanarem coratge i fortitud. Ull clar, llegirem ço que hi ha escrit pertot, i cremarem els autògrafs.

carbonan en boscajes fabulosos, y cómo las muchachas quemán yedras olorosas y embrujadas en las fuentes de los arroyos. Por la noche, levantaremos, alto, el botijo, y hablaremos de la libertad de la vida y del amor, en espera de que alguien, mágico, héroe o bandolero, trabaje. Y cuando el Ogro nos pida el salvoconducto, nos cubriremos con las sábanas de los fantasmas. La carne del poeta es tierna, y los colmillos se afinan a la claridad de las estrellas. Salvados de las tinieblas, subiremos a la cumbre del Monte, al despuntar el sol, y contemplaremos el nacimiento aljofarado de las islas en medio de nieblas y vapores azulados, igual que si fuera nuestro nacimiento. Invocaremos al Padre, y le pediremos coraje y fortaleza. Con ojos claros, leeremos lo que se halla escrito en todas partes, y quemaremos los autógrafos.

PLAÇA CATALUNYA-PEDRALBES

Acabava de llençar el meu bitllet, quan l'inspector, bufat, em refusà l'excusa: calia abonar de nou el trajecte. Contra el costum, fou ell mateix qui em lliurà rebut: un manyoc de bitllets multicolor em floria de sobte entre mans mentre
5 l'inspector em befava amb cadència perquè distingís el meu. El seu esguard, voraç, em xuclava les rels del cabell i em sentia per moments esdevenir calb. Hauria alçat el braç, amenaçador, si la fúnebre sensació de tenir-lo amputat sota l'aixella no m'hagués aturat la voluntat i enterbolit el seny
10 el qual s'obstinava a engrandir una llàntia groga que l'inspector lluïa arran mateix d'un botó amb imatgeria d'ex-vot.

El vehicle, un tram d'imperial, era, en aquells moments, sense passatgers; jo, que el sabia tot ocupat, en vaig ésser sorprès: podia jurar que no havíem fet cap parada. Em va
15 venir una angoixa que em negà del tot en adonar-me que mancava el conductor i que el trajecte que recorriem m'era desconegut. Només tres xiprers de prop de l'estació de Gràcia foren copsats de llisquentes, però desplaçats del tot.

Tot d'una, l'inspector canvià el seu esguard obsessionant
20 en tendresa complaent. Li ho anava a agrair quan em sorprengué la seva figura: duia barba i jo podia assegurar que la seva cara era rasa en aparèixer-se'm. Em conhortà veure que duia rellotge-braçalet i uns botins la color dels quals ni escolant la memòria entre celles no puc precisar. Parà
25 el vehicle i l'esma em va empènyer a baixar. Vaig intentar fer-ho primer, quan l'inspector m'alliçonà tot pulsant un piu automàtic que abaixà l'estrep a una profunditat que impossibilitava el salt.

Allunyats de la parada, vaig mirar enrere i em vaig adonar que en aquell paratge no hi havia instal·lació tramviària.
30 El tram, sense rodes, amb la carrosseria esbotzada i el trò-

lei malmès, tenia l'aspecte de fer anyades a desdir que es podria sobre l'areny a l'embat del temps.

35 Arribats al peu d'una alzina, l'inspector va reprendre aquell mirar que impossibilitava un refús i m'obligà a cenyir, damunt la carn viva, un cilici. Vaig creure en el meu pròxim traspàs. Enmig del turment vaig endevinar que les pues, cares als penitents, havien estat substituïdes hàbilment per lletres d'acer reblat del caràcter de les que en
40 els catàlegs de fundició tipogràfica hom anomena *titulars grotesques*, i llegia, closos els ulls, però a través de ferides sagnants, un poema de Ramon Rucabado.

Em negà una rara suor com a si als meus anys m'obliguessin davant la vida escarlata a una actitud a la Remy de
45 Gourmont. La bromera que em donava el martiri esdevingué depilatori eficaç i esquitxà la faç del meu botxí xollant-lo del tot. Em trobava davant per davant del poeta López-Picó, el qual, esglaiat d'haver estat descobert en el seu crim, submergí el braç en un grop de fosca que s'escorria entorn
50 nostre, emmascarant-se'n la mà per a embrutar-se'n la cara i disfressar-la.

El vaig mirar de fit a fit i restà èrtic. Amb l'ull esquerre projectava damunt meu una fredor que em glaçava els ossos fins a polvoritzar-los; l'ull dret es féu escorredís de gairell
55 i, desprenent-se de l'òrbita, s'allunyà per l'horitzó i espià per ciutat si el poeta Folguera havia estat testimoni de la meva tortura. Confiat que el crim romania secret, l'ull miraculós, magnificat per les esplendors del Pecat Secret, aparegué altre cop a la vista. Hesità entre les branques d'un
60 roure esponerós i s'enfilà amb un llampegueig a cada moment més viu vers el firmament estelat.

65 El poeta havia desaparegut del meu davant; una lleu
letícia m'enduia el cor mentre el cilici es desprenia del cos.
L'ull de l'ex-inspector era un estel més d'un guspireig in-
sòlit, que destillava una mel que m'amorosia els llavis i que,
en socarrimar el fil de la meva memòria em divinitzava tot
entonant, en acció de gràcies, els càntics més bells de
Schahrazada.